

Sfântul Arhiepiscop Luca al Crimeii (1877 - 1961)

SCRISORI INEDITE

Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Sinaxa, 2010

[illegible]

Download PDF: <http://archive.org/details/SfantulLucaAlCrimeii-ScrisoriInedite>

Download ODT, Office: http://archive.org/details/SfantulLucaAlCrimeii-ScrisoriInedite_181

Traducătorii scrisorilor sunt părinții români care s-au nevoit în regiunea Tomsk din Siberia, avându-l ca stareț duhovnicesc pe părintele Selafil.

Ei au dorit să rămână necunoscuți, de aceea nu le putem da numele.

Cuprins

Sf. Luca al Crimeii - minunea conștiinței mărturisitoare	3
Scrisori inedite ale Sfântului Luca al Crimeii	10
Acatistul Sfântului Luca al Crimeii, Făcătorul de minuni	29
RUGĂCIUNE PENTRU BOLNAV	41
Poze și imagini	43

Sf. Luca al Crimeii - minunea conștiinței mărturisitoare

[Citatele și datele istorice sunt preluate din cartea: Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeii, *Am iubit pătimirea*, Editura Sophia]

Inima mea strigă cu putere: Nu pot să tac!

(Sfântul Luca)

Viața Sfântului Ierarh Luca este o dovadă vie, izbitoare, a modului în care urmarea conștiinței aduce după sine minunatul acoperământ al harului dumnezeiesc, care te păzește, întărește și izbăvește din toate năvălirile ispitelor și primejdiilor. Mulți ne întrebăm ce vom face în vremuri de prigoană, cum vom avea alături de noi ajutorul Dumnezeiesc, când necazul cel mare va veni. Viața Sfântului Luca, doctorul fără de arginți și ierarhul mărturisitor, stă ca un răspuns către noi: ascultați de conștiință și veți avea harul lui Dumnezeu asupra voastră.

Nu se putea moment mai nepotrivit pentru Sfântul Luca, pe atunci doctorul-chirurg eminent, providențial, Valentin Voino-Iasenețki, să se pocăiască și să se îmbisericească, luând haina preotească, decât anii 1920 ai secolului trecut, anii terorii bolșevice. O alegere întru totul împotriva mersului istoriei, a rațiunii și a „bunului simț” lumești.

În acei ani, tocmai se declanșase războiul fățiș împotriva Bisericii Ortodoxe Ruse, prin campanii atee anti-religioase în care mulțimea era atârșată să atace bisericile, să atace preoții, credincioșii erau amenințați, închiși, exilați, împușcați, săvârșindu-se fărâdelegi cu ghiotura (la grămadă, în cantitate mare, fără deosebire), într-o dezlănțuire nebunească a forțelor întunericului.

Mai mult decât atât, puterea sovietică inventase „Biserica Vie”, o grupare para-religioasă prin care se căuta demolarea Bisericii Ortodoxe din interior. În „Biserica Vie” migrau toți arhierii și preoții care doreau să slujească regimului sovietic și nu lui Dumnezeu, iar principiile ei erau asemănătoare aggiornamento-ului practicat de catolicii din Apus (politică a bisericii romano-catolice de readaptare a doctrinei tradiționale a catolicismului la cerințele societății contemporane): scurtarea slujbelor, schimbarea veșmintelor, a înfățișării clerului, a tradițiilor, etc. Modul de aplicare al acestor măsuri era abuzul și silnicia, uciderea oponentilor și crunta represiune a credincioșilor.

Genial, inventiv, dăruindu-și toată viața sa spitalelor, cercetărilor și operațiilor delicate, salvând viața a nenumărați oameni, Sfântul Luca era indispensabil până și aberantei și ucigașei puteri comuniste. Fără îndoială, dacă ar fi avut vreo dorință de câștig omenesc, vreo înclinație către realizarea sa, fie și profesională, în această lume, Sfântului Luca niciodată nu ar fi devenit preot, ci ar fi căutat să intre cumva în grațiile noii puteri. Dorința lui a fost, însă, chiar de la bun început, înainte de a se apropia de Biserică, să slujească oamenilor, amintindu-ne, în această privință, de un alt mare Sfânt Doctor fără de arginți și mare Mucenic, Pantelimon: „Principalul în viață este să faci întotdeauna bine oamenilor. Dacă nu poți să faci pentru oameni un bine mare, străduiește-te să faci măcar unul mic” (citată al Sfântului Luca din *Viața Sfântului Luca al Crimeii*).

Iată cum se raporta la bolnavii pe care îi trata: „Cu fiecare rănit, el intra într-o legătură sufletească, își amintea toate figurile lor, le știa numele de familie, ținea minte toate amănuntele legate de operație”. El însuși spunea: „Pentru un chirurg nu trebuie să existe *caz*, ci numai omul viu care suferă”. Și suferea el însuși pentru cei pe care nu reușea să îi salveze: „Suport cu greu moartea bolnavilor după operație”.

Astfel, Dumnezeu l-a cercetat și l-a chemat la cea mai înaltă slujire cu putință lăsată de El pentru oameni: slujirea liturgică, episcopală. Intrarea în Biserică a avut loc la o vârstă matură, peste cincizeci de ani. Fusesse căsătorit și a dus o viață de familie, având patru copii. Lipsurile mari cu care s-au confruntat mereu nu l-au descurajat și nici nu l-au predispus să facă compromisuri și să nu mai asculte de glasul conștiinței.

După moartea soției sale, survenită datorită tuberculozei precum și datorită condițiilor precare în care trăiau, la scurt timp, devine preot. În acest context, în care oricine purta haină preoțească era identificat drept „obscurantist”, „dușman al poporului” din principiu. Riscând nu numai excluderea din societate, o viață grea, plină de lipsuri și de șicanări, dar chiar închisoarea și moartea, doctorul chirurg Valentin devine părintele Valentin și începe - spre groaza apropiaților, surpriza studenților de la facultate (era și profesor) și furia autorităților - să poarte rasa (haina monahală neagră și lungă) pretutindeni.

Despre hotărârea de a se preoți, mărturisește însuși Sfântul:

„Firește, ei nu puteau să înțeleagă și să aprecieze gestul meu, fiindcă erau îndepărtați de religie. Ce ar fi priceput ei dacă le-aș fi spus că la vederea mascaradelor blasfemiatoare și a batjocurilor îndreptate asupra Domnului nostru Iisus Hristos inima mea strigă cu putere: *Nu pot să tac!* Și simțeam că datoria mea este să apăr prin propovăduire pe Mântuitorul nostru jignit și să laud nemăsurata Lui milostivire față de

neamul omenesc?”.

Modul intransigent, în care Sfântul Luca se raporta la conștiința sa, este mărturisit și de cei care au lucrat împreună cu el: „În problemele care cereau o decizie pe plan moral, Valentin Felixovici se purta ca și cum în jurul lui nu ar fi fost nimeni. El stătea totdeauna singur înaintea propriei conștiințe, și judecata cu care se judeca singur era mai aspră decât orice tribunal”.

Părintele Valentin, mai târziu episcopul Luca, nu și-a părăsit nici ocupația de doctor și nici nu și-a diminuat râvna de a cerceta și găsi tehnici de operație noi. Autoritățile nu pierdeau nici un prilej de a-l obstrucționa și se înfuriau pentru faptul că binecuvânta bolnavii înainte de a-i opera sau pe cei care erau pe moarte căuta să îi conștientizeze asupra Judecării.

Odată i-au scos icoana din sala de operații, iar el a refuzat să mai vină la spital. Situația s-a schimbat în momentul în care soția unui membru important de partid trebuia operată imediat. Solicitat, părintele Valentin a cerut ca icoana să fie pusă iarăși în salon...

De altfel, continuarea slujirii sale de doctor s-a prelungit până la o vârstă înaintată. Era deja episcop când a publicat un volum de cercetări asupra chirurgiei, pe care îl semna, de altfel, cu titlul și numele arhieresc (statul comunist a cenzurat numele de episcop, însă în străinătate a fost publicat ca atare).

Activarea ca doctor o făcea din două motive: salvarea oamenilor și slava Bisericii. Într-adevăr, aparițiile sale la comunicările științifice, prezența sa în spitale, la cursuri, ca preot și episcop, era o adevărată sfidare față de realitatea dușmăniei cu care era luptată Biserica în acele vremuri. Într-un final, și oricum târziu, când era deja bătrân și nu mai avea aceeași dexteritate în operații, a fost nevoit să renunțe la chemarea sa doctorală, însă din alt motiv: autoritățile au interzis cu desăvârșire să mai apară cu rasa pe el la

comunicări.

Față de prigonitori avea o atitudine plină de curaj, mărturisitoare. Chiar la începutul preoției sale, participă la un proces al CEKA [CEKA: poliția secretă politică a puterii bolșevice din perioada interbelică a secolului 10, precursora a KGB-ului de mai târziu. Organizație cheie prin care se pune în aplicare teroarea „roșie”], o înscenare montată împotriva doctorilor, demolând, pur și simplu, acuzațiile cekistului-șef. Astfel de procese erau de fapt linșaje publice, în care nimeni nu avea curajul să demonteze minciunile proferate la adresa victimelor. Dar prigoana l-a atins și pe episcopul chirurg. Unsprezece ani de zile a fost rătăcit în temnițe, exiluri, iarăși temnițe, interogatorii pe bandă rulantă... Toată această perioadă a fost înfruntată de episcop cu liniște sufletească și cu două preocupări: reînvierea vieții bisericești în zonele unde își trăia exilul și vindecarea oamenilor prin munca de la spital.

Pretutindeni, Sfântul Luca lăsa oamenilor o vie impresie și le capta dragostea. Consulta gratuit, opera cazurile difice și fără speranță, slujea, se jertfea. Iar oamenii vedeau acest lucru. De aceea, de multe ori, autorităților le era teamă să îi facă vreun rău și cu greu reușeau să îl mute dintr-o parte în alta, datorită poporului care nu de puține ori se afla în pragul răscoalei pentru iubitul lor episcop și doctor.

De altfel, acești ani de exil în care cu greu a putut să își săvârșească slujirea, a lăsat urme de neșters pentru Sf. Luca. Nu pentru că nu a putut îndura greutățile și prigoana, ci... pentru că acestea l-au împiedicat în a salva vieți și suflete de oameni. Iată ce spunea unui mare șef comunist: „...am redat viața și sănătatea a sute, poate mii de răniți, și probabil aș fi fost de ajutor multor altora dacă dumneavoastră nu m-ați fi înhățat fără pricină și nu m-ați fi târât unsprezece ani prin pușcării și exiluri. Iată câtă vreme s-a pierdut și câți oameni nu au fost salvați, și asta nicidecum din voia mea”. La bălmăjeala comunistului că „trecutul trebuie uitat”, vlădica Luca a șocat din nou asistența: „A, nu, scuzați-mă, n-am să uit niciodată!”.

Ca episcop, Sfântul Luca a arătat o grijă la fel de vie și jertfelnică pentru turma sa, în toate regiunile unde a activat ca arhiereu. A cerut cu putere turmei să nu meargă după „Biserica Vie”, descriind gruparea ca fiind „lingăii puterii sovietice” iar pe „episcopii” săi numindu-i de-a dreptul „mistreți”.

Față de Patriarhia Moscovei arăta o ascultare deplină, chiar dacă nu împărtășea întotdeauna deciziile sau orientările patriarhului Alexie I. „Patriarhul nu trebuie osândit, ci trebuie compătimit”, scria Sfântului Luca într-o scrisoare.

Este osârduitor în a ține slujbele după tipic, ceea ce ridică uneori nemulțumirile anturajului: „Ce, suntem la mănăstire?”. Îl doare pentru devastarea Bisericii, împuținarea preoților, și nu rabdă să vadă preoți fără sutană, rași sau tunși, nici să se facă slujbe prescurtate.

Pentru îngrijirea eparhiei sale din Crimeea, a dus un război îndelung și istovitor cu puterea sovietică, ce făcea tot posibil pentru a extirpa „obscurantismul”. După perioada stalinistă, noul val de prigoană fusese inaugurat de Nichita Hrușciiov, care „proclamase necesitatea de a termina definitiv cu Biserica”. Față de această ofensivă agresivă, episcopul Luca încuraja pe credincioși astfel: „Eu știu că cei mai mulți dintre voi sunt foarte alarmați de întărirea neașteptată a propagandei antireligioase și că sunteți mâhniți... Nu vă tulburați, nu vă tulburați! Lucrurile acestea nu au cum să vă atingă... Și să știți, și să credeți că mica turmă a lui Hristos este de neînvins, ei nu are ce-i face nimeni, ea nu se teme de nimic, fiindcă știe și păzește totdeauna marile cuvinte ale lui Hristos: *Voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui*. Așa că dacă nici porțile iadului nu vor birui Biserica Lui, mica Lui turmă, pentru ce să ne tulburăm, pentru ce să ne facem griji, pentru ce să ne întristăm? N-avem de ce, n-avem de ce! Mica turmă a lui Hristos, adevărata turmă a lui Hristos, nu poate fi vătămată de nici-o propagandă”.

La moartea sa, comuniștii au făcut tot ce au putut să împiedice procesiunea înmormântării. Voiau să oblige lumea să urmeze convoiului doar din autobuze, să le

interzică să cânte pe drum și au interzis traseul pe străzile principale, impunând unul pe străzile periferice. Au făcut totul să șteargă urmele evlaviei față de episcop. Dar nu au reușit întru nimic. Autobuzele lor au rămas goale, oamenii s-au strâns în jurul catafalcului, s-au culcat în fața mașinii, deviind astfel traseul pe strada principală și au cântat *Sfinte Dumnezeule...* toată procesiunea. Circulația a fost blocată, toți oamenii au ieșit pe străzi, pe balcoane, pe acoperișuri. Episcopul Luca mergea la Dumnezeu, iar oamenii pentru care se jertfise îl petreceau, rușinând silnicia și surpând tot sfatul cel viclean al prigonitorilor.

În anul 1996 Sf. Sinod al Bisericii Ucrainiene, atârănătoare de Patriarhia Moscovei, a înscris pe Înalt Prea Sfințitul Luca în ceata sfinților, ca Ierarh și Mărturisitor al credinței. În ziua de 18 martie 1996 au fost aflate sfintele sale moaște, aduse în Catedrala Sf. Treime din Simferopol.

Scrisori inedite ale Sfântului Luca al Crimeii

Scrisorile următoare văd pentru prima oară lumina tiparului. Ele au fost adresate de Sf. Luca tânărului Serghei, călăuzindu-l pe acesta spre călugărie. După doi ani petrecuți la Mănăstirea Pskov, fratele Serghei a devenit părintele Selafiil. Spre sfârșitul vieții, Bătrânul Selafiil s-a nevoit într-o pustie din interiorul Siberiei.

Vlădica Luca, arhiepiscopul Crimeii, îi scrie fratelui Serghei în 1949, cu câteva luni doar înaintea intrării acestuia în mănăstirea Pskov.

„Domnul să te binecuvânteze, iubite frate în Domnul, Serghei!

Nu trebuie să-ți ceri atât iertare pentru îndrăzneala - zici tu - ce o ai avut de a-mi lăsa pe ascuns acel pachetel cu stofă pentru haine, dintr-un material mai bun, nădăjduind frăția ta că-mi voi comanda o rasă și o dulamă mai acătării. Poate că o voi face, pentru dragostea ta, fiul meu drag. Dar de va fi așa, să știi că voi cere să mă îmbrace în ea doar la înmormântare, pentru că și hainele ce le am acum, fiind curate, deși vechi, nu-mi e rușine a mă îmbracă în ele.

Întâlnirea cu frăția ta mi-a pricinuit nespusă bucurie pentru că am văzut că în aceste vremuri crunte, ateiste, când cuvântul lui Dumnezeu se caută a fi înăbușit și strivit în piepturile oamenilor, rodește totuși, și încă, aducând roadă multă, în inimile cele

pregătite a-L primi.

Mi-ai spus că ai trecut acest război și că acolo ai pierdut pe cel mai bun prieten al tău, pe Iura Konstantin Andreevici. Nu te întrista, Domnul l-a luat la El pentru a fi mai deplin în lumina Lui. Aceasta a fost voia lui Dumnezeu cu el. Vă veți întâlni, iubite Serghei, vă veți întâlni cu toții cândva, peste mulți ani, când eu deja voi fi praf și țărână... Acum îl ai pe fratele Toma, îmi amintesc de el, m-a ajutat în altar ca paracliser, dimpreună cu Modest și cu Dimitri. Toma este un om sensibil și delicat, un suflet nobil, să ai grijă de el că e cam bolnăvicios, așa mi s-a părut. Iartă-mă, ce să-i faci, deformarea de medic...

Tu acum trebuie să cauți să te apropii de Domnul cât mai mult prin rugăciune și prin osteneală. Ține-ți pravila pe care o ai și pe care ți-a dat-o duhovnicul și încearcă să-L simți pe Dumnezeu. Fă orice că să-L trăiești pe El, să-L așezi în inima ta; să se înmoaie inimioara ta, Serghei, copilul meu, de atingerea harului, în fiecare clipă când te gândești la cât de mult te iubește Domnul și cât te-a ferit de moarte. Nu numai de moartea trupului, ci mai cu seamă de moartea sufletului, păzindu-te de murdăriile și nenorocirile aduse de demoni în mințile oamenilor, mai ales în vreme de război.

Preadulcele Iisus să-ți fie o permanență în gândurile tale, un liman la care revii iarăși și iarăși... Preasfânta Lui Maică de asemenea, nu pregeta a o chema în ajutor și a-i pomeni numele la necaz și nu numai.

O, copilul meu Serghei, iată, nu știm ce vremuri vor mai veni. Eu încep să văd din ce în ce mai puțin. Minune adevărată este că acum, când apostazia e hrana oamenilor, sunt totuși oameni ce o varsă din gura lor, instinctiv, ca pe o otravă, căutând după hrana cea adevărată și vie care e cuvântul Domnului. Tu ai hotărât să trăiești afierosit Domnului, chiar dacă vei intra într-o mănăstire, chiar dacă nu. Așa să fie, eu te binecuvântez pentru aceasta și tu, peste ani și ani, când eu voi fi pământ, să-i blagoslovești la aceasta pe cei ce simt în inima lor această chemare, această harismă. Căci nu toți pot înțelege starea fecioriei. Doar cei cărora le este dat să înțeleagă, fie prin experiențe amare din trecut, fie

prin izbăvirea lor din ispite iuți și grozave, cum este izbăvirea din moartea cea năprasnică.

Vei vedea, Serghei, copilul meu drag, că vor veni și vremuri bune, când se vor ridica iarăși biserici, se vor scrie cărți, se vor înălța cântări, dar povățuitori purtători de Duh se vor găsi atât de puțini, încât mulți îi vor căuta cu disperare mare. Ce va fi atunci? Mare sărăcie duhovnicească... Dar cine va dori după Domnul în acea vreme și va lupta să-și păstreze sufletul și trupul neîntinate, răsplata lui va fi foarte mare. Nespus de mare... Dar eu nu voi mai fi atunci, tu însă vei prinde acele vremi.

Serghei, nu lăsa cititul cărților duhovnicești deși ele se găsesc atât de rar. E bun obiceiul tău de a-l lua pe Toma și a merge în pădure, citind acolo Scriptura sau pe Sfântul Ioan Zlataust (Sfântul Ioan Gură de Aur); întăriți-vă în Duhul, încurajați-vă, nu lăsați ca pizmașul să-și facă în vreun fel lucrarea lui, fără ca celălalt să bage de seamă. Dacă veți fi una, Hristos vă va acoperi cu mult har, iar voi veți gusta puțin câte puțin din pătimirea cea pentru Hristos care mult curățește sufletul.

Serghei, fiul meu, mai scrie-mi și poate îți voi răspunde. Nu-ți promit, pentru că nu văd bine cu ochii aceștia, dar mie îmi place să port corespondență. Te port în rugăciunile mele... Mergi pe drumul acesta cu curaj, cu mult curaj. Inima dăruiește-o Domnului și el va turna în ea toate vitaminele și toată energia de care ai nevoie pentru a nu te prăbuși. Niciodată să nu-ți pară greu. Altcineva, iubite frate, cârmuiește acest univers, iar nu mai marii lumii acesteia, nu ei... Curaj, curaj, iubite Serghei, privirea sus, și vei vedea pe Domnul, când vei plânge, când vei căuta înfrigurat, când vei sângea poate, vei vedea pe El cum îți întinde cununi cu mâna-I iubitoare și mângâietoare...

Cu dragoste multă,
† Luca Voino-Iasenetsky, 1949, aprilie”.

Scrisoare adresată fratelui Serghei, după ce acesta intrase în mănăstire în octombrie 1949:

„Simferopol, august, 1949.

Domnul Dumnezeu să te binecuvânteze, să te mângâie și să-ți dăruiască bucurii duhovnicești, frate Serghei!

Copilul meu, îți mulțumesc foarte mult pentru rasa cea nouă pe care mi-ai lucrat-o cu atâta dragoste și cu atâta grijă. Iată, o port acum la slujbele arhieresti și prin aceasta ești și frăția ta prezent cu mine, așa cum mi-ai spus că ai dori.

Știu, știu, copile, că ai vrea să fii ucenicul meu și să îmi slujești ca și frate de chilie, dar aceasta nu se poate. Ți-am spus aceasta când ne-am văzut ultima oară și când ai venit pentru binecuvântare cu iubitul tău frate, Toma. Am spus atunci că nu binecuvântez ca frăția ta să vii să-mi slujești, nu pentru că inima mea nu ar fi vrut aceasta, ci pentru că vreau să vă păzesc pe amândoi de ispite. Mă tem că dacă mie mi se va întâmpla ceva rău, atunci și voi veți avea de suferit. Știi bine că lucrătorii antihristului se oțesc iarăși împotriva Bisericii lui Hristos, crezând, vrednicii de compătimire, că vor putea șterge din conștiința norodului nostru pravoslavnic dragostea de Domnul. Se înșală amarnic...

Lacrimile din ochii tăi, copile, ce le-am văzut atunci când te-am refuzat, să nu mai stăruie, pentru că iată, acum înțelegi de ce nu se poate. Port rasa cusută de tine și astfel ești și tu cu mine, ca într-o îmbrățișare a unui nepot către bunicuțul său de departe. La aceasta să te gândești.

Ți-am dat și eu binecuvântare ca pentru o vreme să viețuiești așa, mai izolat de gâlcevile lumești, mai retras. Cum va binevoi Domnul, copile, cum îți va rândui El: să intri într-o mănăstire sau nu, însă eu te binecuvântez că, orice ar fi, să urmezi această cale lăsată drept mai duhovnicească și mai spornică (subliniat cu creionul, nota traducătorului) - pentru cine poate să înțeleagă - de către Marele Pavel, trâmbița Apostolilor... Mergi, poate, și cercetează și Sfânta Mănăstire Pskovo-Pecerska. Cine știe...

Copilul meu drag, bagă de seamă pentru cine lucrezi comenzile de haine sau altceva. Domnul să te înțelească. Pot veni oameni cucernici și cu frică de Dumnezeu, sau oameni indiferenți, tu lucrează pentru toți, fără osebire. Păzește-te însă de orișice cursă pe care ispititorul ți-o poate întinde prin fetele tinere care pot veni sau nu, cu îndrăzneală, să-ți ceară vreo comandă. Dacă vin de mai multe ori sau arată insistență în ceva, atunci tu, ca un preaînțelept Iosif, taie scurt și politicos discuția cu ele. E mai bine, uneori, să arătăm o părută lipsă de politețe, refuzând o comandă sau cadouri în alimente sau bani, decât să ni se rănească inima. Iartă-mă, copilul meu.

Eu nu prea mă simt bine cu ochii. Profesorul oftalmolog, ce l-am consultat, mi-a spus răspicat că, mai devreme sau mai târziu, îmi voi pierde vederea. O, cât aș fi vrut eu, copilul meu, să fi intrat în mănăstire la o vârstă mai tânără, să spunem la 18 sau 19 ani... Poate aș fi plecat în Athos sau undeva, într-una dintre sfînțitele noastre lavre, sau în pustiile Caucazului. Dar Domnul a rânduit să mă apropii mai mult de poruncile Domnului și să pregust veșnicia, cercând știința medicală, înțelegând ca omul este cea mai complexă ființă creată, și anume făcută pentru a avea o comuniune de iubire cu Dumnezeu. Cât de neînțeleasă și de tainică este iubirea aceasta a lui Dumnezeu, pentru că El, Domnul, l-a făcut pe om, pentru a se bucura de el și omul de Dumnezeu. E o taină pe care, poate, o vom înțelege când vom schimba locașul acesta pământesc, cu cel ceresc. Pentru mine, copilul meu, acea clipă se apropie, însă simt că până atunci mai am de pățimit pentru El. O, cât de dulce este să pătimești pentru El; mucenicii cereau aceasta și de aceea râdeau în

fața tiranilor spunând, spre uimirea și îngrozirea aceloră, că e o adevărată desfătare chinuirea la care sunt supuși. Primeau chiar atunci harul și înțelegeau că ceea ce vor primi dincolo va întrece cu mult desfătarea oricărei îndulciri lumești.

Copile, tu vei trăi mult și vei vedea sfârșitul acestui ateism atât de mândru în micimea lui. Vei vedea multe și mai cu seamă înflorirea unui monahism tânăr, plin de viață, însă nu pentru multă vreme. Setea după povățuitori va fi mare, foarte mare, încât monahii vor colinda de la un capăt la altul al lumii pentru a găsi pe cineva care să-i îndrume în tâlcurile și știința lucrării lăuntrice.

Să nu te temi atunci, frate Serghei. Cu mila Domnului, poate vei fi monah. Fraților mai tineri să le amintești să țină cea mai scumpă nădejde a lor: că Dumnezeu nu o să-i părăsească. Cine va răbda până la sfârșit, se va mântui.

Serghei, copilul meu, smerește-te în toată vremea față de fratele tău, Toma. Nu vă contraziceți, vorbiți-vă sincer, deschideți-vă sincer inimile unul față de altul. Nu vă unesc oare atâtea și atâtea lucruri? Ce zic lucruri, chiar Hristos, Domnul, este pururi în mijlocul vostru. Bine ai făcut că după ce a apărut acea mică ispită - pe care voi ați exagerat-o - ai făcut toată noaptea priveghere pentru împăcare iar dimineța te-ai dus și i-ai făcut metanie, neridicându-te de jos până nu te-a iertat. Vezi cum vrăjmașul ți-a adus în minte că el nu o să te ierte? Pentru că de îndată ce i-ai bătut la ușă, el însuși și-a cerut iertare, cel dintâi. Și mai bine a fost că în aceeași zi ați plecat împreună la ozer (e vorba de Lacul Ladoga). Liniștea pădurii, frumusețea locurilor și pacea de acolo v-a înmiresmat sufletele. Te îndemn să ieșiți mai des în mijlocul naturii, luând asupra voastră, pe lângă puțină hrană rece și vreo două cărți duhovnicești din care să citiți din vreme în vreme pentru a da sevă duhovnicească ieșirii voastre.

Mă întrebi dacă nu e dăunător să bei și cafea. Dacă duhovnicul tău îți dă voie, nu e dăunător, și eu beau dimineța, după pravilă, o cafeluță și uneori și după amiază, când primesc mai multă lume sau am de citit mai mult.

În cealaltă problemă despre care îmi scrii, anume că mama ta te îndemnă să vii să locuiești în casa părintească - întrucât tatăl tău s-a mutat la Domnul - eu nu îți prea dau binecuvântare. Asta ar însemna să te desparți de fratele tău drag, ceea ce nici tu nu vrei. Apoi, stând mai aproape de mamă, cred că nu e bine pentru lucrarea ta duhovnicească, înțelegi ce vreau să-ți spun, în plus, nu te îngrijora, sora ta, iată, s-a măritat după Paști, și astfel mama va avea sprijin...

Copilul meu, desigur că poți să-mi mai scrii. Iartă-mă, știi că pentru iubirea mea ce o am față tine, te-aș primi și pe tine, și pe Toma, să-mi sluiți. Dar, îți repet, e riscant. Depărtarea nu răcește dragostea adevărată, ci o sporește, acolo unde este rugăciune.

Mi-ai trimis câteva poezii scrise de tine în timpul călătoriilor în natură. Mai trimite-mi, eu tot mai aștept, dar până acum n-am mai primit nimic. S-a îndulcit inima mea de ceea ce mi-ai trimis. Rogu-te, mai scrie-mi, căci mult înmoaie un suflet împietrit o poezie...

Sergheicika, frate, bucură-te, pururi bucură-te! Eu, un copac uscat, îți spun: sprijină-te de mine când ești obosit, rezeamă-ți trupul obosit de acest copac bătrân și cioturos. Și te vei odihni. Eu, cel bătrân și nevăzător, te-am luat în spate așa, ușor, ușor... Doar port rasa cea cusută de tine nu cu fir de lână sau mătase, ci cu firul de aur al dragostei. De aceea am spus că e așa scumpă.

Și când nu voi mai putea eu să te duc, când nu voi mai fi în lumea aceasta, spune și tu: *Veșnică pomenire!*

Cu dragoste,
† Luca Voino-Iasenetski”.

Cuvinte ale Sfântului Ierarh Luca (scrise pe câteva bilețele) trimise, odată cu niște iconițe și alte binecuvântări, fratelui Serghei și fratelui Toma.

„Iubitul meu copil,

Astăzi m-a durut mult inima, din pricina cardiosclerozei care mi s-a agravat în ultima vreme. Dar în pofida durerii acesteia, am o altă durere, că poporul lui Dumnezeu, creștinii, sunt prizonieri. Domnul însă nu ne va lăsa. Matuska Natașa va aduce cele două iconițe și tămâia la Pskov, împreună cu aceste cuvinte ale mele.

Iubitul meu copil, să te nevoiești cu multă mărimă de inimă. Încă din tinerețile tale nu ai lăsat loc altei îndulciri deșarte și altei iubiri pieritoare să se sălășluiască în inimioara ta și tocmai de aceea eu te-am iubit și te-am încurajat încă dintru început. Mă voi ruga pentru tine toată viața, cât va mai fi aceasta...

Tu, inima mea, să fugi cât poți de mult de rutină, de „înțepenirea” duhovnicească, de ruginire, de nepăsare, care îi cuprinde pe mulți monahi în mănăstiri. Când erai în lume, pentru că vedeai tot timpul că lumea șade sub stăpânirea celui rău, erai „împins înainte”, de râvna dumnezeiască, și prindeai aripi, cu cât mai multă deșertăciune vedeai în jur. Aici, în mănăstire, s-ar putea să crezi că ești protejat, că te afli în afara oricărui pericol. Dar nu este chiar așa. Vrajmașul stă permanent și pândește orișice moment prielnic. Mai cu seamă îl „amorțește” pe monah cu rutina, cu formalismul. Fugi de acestea și în fiecare zi amintește-ți pentru ce ai ieșit din lume când încă trăiai în lume, ca mirean. Pune osteneală peste osteneală, pune mereu lemne pe foc. Nu lăsa pe „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”; roagă-te

cu simțire, strigă la Dumnezeu, cere-I tu Lui să-ți dea harul ce simți că-ți lipsește uneori.
„Doamne, TU poți să mi-L dai. Numai TU, nu zăbovi. Ai milă de mine!”. Curaj, curaj,
iubitul meu copil!

Cu dragoste,
† Luca Voino Iasenetki, 1950, ianuarie”.

„Inima mea, Sergheicika,

De ce te-ai întristat că nu au ajuns la mine pulovărul cel gros pe care mi l-ai tricatat și perechea de șosete de lână pentru iarnă? Domnul nu a vrut să le am. Mi-ai scris că le-ai împletit cu lacrimi, cred aceasta. Dar nu te îngriji, acele lacrimi au ajuns acolo unde trebuie, în cer...

Sergheicika, fiul meu, iată, de șapte ani și mai bine viețuiești în lume așa cum ai hotărât, potrivit convingerilor inimii tale, și mi-ai scris că bucuriile nu au încetat să cadă ca o ploaie răcoroasă în sufletul tău, adăpându-te cu mângâierile harului.

Mi-ai scris ca încă te mai lupți cu lenevirea, că demonul trândăviei nu te slăbește, ci uneori se ridică, cu perfidie, împotriva duhului tău. Și vezi, atunci, cum se adevăresc cuvintele Marelui Pavel, că duhul este osârduitor, dar trupul neputincios.

În trup, Sergheicika dragă, ne luptă vrăjmașul la vârsta aceasta. După akedie (nepăsare, lene) și după trândăvie urmează răzvrătirea mustului cărnii. Iar dacă dăm curs acestor săgeți otrăvite ale păcatului, vom plânge atunci cu amar, căci AM PIERDUT TOATĂ OSTENEALA CEA DIN URMĂ.

E bine, Sergheicika, faptul că ai refuzat să mai lucrezi comenzi pentru fata aceea din Moscova care venea săptămânal în mica voastră așezare; nu suntem noi cei ce judecăm, însă e mai bine așa, să fi tăiat cu politețe, dar ferm, orișice fel de amabilități cerute de către ea. Domnul te-a înțelepțit, pentru iubirea Lui care a atins inima ta. Cred că, așa cum tu spuneai, fata aceea își căuta un băiat, și sunt sigur ca deja și-a găsit unul, acolo în Moscova, student ca și ea. Domnul să-i înțeleptească pe toți și să-i ferească - pe cei ce au înțeles rostul cel înalt și Apostolic al fecioriei - de orice rănire și cădere.

Încă nu știm dacă Domnul îți va rândui să intri în mănăstire sau, poate, să

viețuiești până la sfârșitul vieții tale în lume, ca și cum n-ai fi din lume. E mai greu, așa e. Dar oare la Dumnezeu nu este totul cu putință? Eu te binecuvântează la aceasta și îți doresc ca oriunde vei fi, să ai înmulțită bucurie și mângâiere.

Copilul meu drag, în toamnă te-am rugat să te duci într-un pelerinaj la Pskov și mă bucur că strângi bani pentru aceasta. Nu-i nimic dacă te-ai mai dus în pelerinaje dar nu ai putut rămâne acolo. Tu du-te și te închină acolo și vom mai vedea.

O, inima mea dulce, Sergheicika, fiecă bucurie a ta este un medicament pentru mine. Fiecare lacrimă a ta, pentru împărăția cea veșnică, mă tămăduiește tainic de rănilor înscrise adânc în trupul meu prin purtarea acestei Cruci. Dar nu mă plâng, dulce e Crucea Domnului, Sergheicika.

Îți mulțumesc din suflet și pentru mierea de albine pe care mi-ai trimis-o prin poștă. Aceasta a ajuns, iar seara, la un ceai cald, îmi pun și eu pe o felie de pâine puțină miere. Îndulcindu-mă cu ea, sunt încredințat că, de fapt, am mâncat dragoste, dragoste.

Te îmbrățișez cu dor, cu mult dor, nădăjduind la sporirea ta întru cele cerești,

† Luca Voino Iasenetki,
august, 1949

P.S. Știu că simți uneori lipsa fratelui tău, Toma. Se va întoarce în curând, nu au ce să-i facă, alegerea modului său de viață nu i-l va schimba nimeni, mai ales că și lucrează ceva (era tâmplar - nota traducătorului)''.

„Iubitul meu copil, Serghei,

De ce te întristezi? De ce lacrimi? De ce inima ta sângerează așa cum nu am mai simțit-o vreodată?

Tu dai, prin aceasta, drepturi vrăjmașului să lovească în tine mai cu putere...

Îmi scrii cu lacrimi din inimă că situația s-a îngreuiat în satul unde locuiești și că lunar vă cheamă la sediul raional al NKVD pentru a da raport despre activitatea „cu conținut mistic” a voastră (fratele Serghei și fratele Toma, nota traducătorului). Au mirosit ei ceva. Ba mai mult, îmi scrii că un ofițer de acolo te-a ademenit să scrii un raport secret în care să menționezi toate cele pe care le întreprinde fratele Toma, cu cine se întâlnește, unde se duce, dacă lipsește din sat... Tu îmi spui că mai bine te-ar împușca decât să faci așa ceva.

Bine ai făcut că ai refuzat. Nu, nu te speria, nu au cum să te oblige la așa ceva; dacă au văzut că tu refuzi cu hotărâre, vor mai încerca să te ademenească o dată, cu bani poate, apoi te vor lăsa. Îi știu eu...

Iubitul meu copil, îmi scrii că inima ta însetează și sângerează după mănăstire, însă nu ai nici o încredințare unde anume să te duci. Ci eu îți spun: acesta nu este decât începutul sfârșitului. Va fi o vreme bună pentru Biserică, toate acestea vor trece, dar setea după povățuitori și după împreună viețuitori care nu urmăresc cele ale lor, ci cele ale Domnului, va fi mai mare. Când Biserica nu va mai fi prigonită, se vor pregăti toate pentru împărăția antihristului. Tu, Serghei, vei prinde acele vremuri. Atunci oamenii se vor afunda în păcate din ce în ce mai mari, care acum nici nu s-au pomenit, făcute cu zâmbetul pe buze, ca expresie a unei libertăți pe care noi acum, ne plângem că n-o avem... Nu mă înțelege greșit. Port în trupul meu rănilor vajnicilor (aprigi, cumpliți) apărători ai

comunismului; ce am văzut, ce am auzit, câtă suferință am întâlnit pe unde am trecut în această viață, numai Dumnezeu știe. A mea este cu mult mai mică, cu mult mai mică...

Ci nu te întrista, mai mult decât trebuie, în inima ta. Poate Domnul îți va plini visul sau, poate, vei trăi toată viața în acea căscioară de acum.

Fă-ți inima ta mănăstire. Bate acolo toaca, sună de priveghere, tămâiază și șoptește neîncetat rugăciuni. Domnul ți l-a dăruit pe fratele Toma. Întărește-l, vorbești despre idealurile voastre, despre citirile voastre din cărțile sfinte.

Inima mea, Serghei, bagă bine în urechi cele ce ți le spun! Cu cât vei comunica mai bine, în cele duhovnicești, cu cei care primesc, desigur, acestea, cu atât te vei izbăvi de întristare.

Și nu uita, amintește-ți aceasta că, de fapt, fiecare scrisoare a mea către tine este o declarație de dragoste. Eu sunt cu tine. Și Domnul cu noi.

Hristos în mijlocul nostru.

† Luca Voino Iasenetki,
29 aprilie 1949”.

„Serghei, copile,

Te-ai întristat pentru că nu te-am luat și pe frăția ta la Moscova și Tașkent unde am fost chemat la rugămintea profesorilor de medicină de acolo; într-adevăr, așa îți promisesem și nu am reușit să-mi țin făgăduința.

E mai bine însă pentru tine, copile, să faci ascultare; nu vreau să îți rănesc inima, însă îți scriu acestea pentru că permanent am avut o „codiță” după mine, un agent care a reținut cu cine m-am întâlnit, cu cine am vorbit, și așa mai departe. De aceea, am vrut să te protejez.

Serghei, inima mea dulce, tu scrii că îți este dor de mine. Pe măsuta mea de lucru am fotografia ce o am făcut astă vară, dimpreună cu părintele protoiereu S., cu fratele Toma și cu tine. Uitându-mă la acea fotografie, mă simt mai aproape de tine. Iar tu să știi că în fiecare seară mă rog pentru voi și pașii noștri se întâlnesc tainic, nevăzut, în văzduh. Sunt pași de cuget... de rugăciune...

Seriojka, încă mai dau consultații, încă mai operez, puțin, dar oamenii au nevoie de mine. Acum am îmbătrânit și, slavă Domnului, am mai mult timp pentru rugăciune. Am iubit medicina, dar uneori am simțit că poate mai bine nu aș fi fost medic. Am simțit, cu fiecare bolnav ce a pășit, umil, în cabinetul meu sau pe care l-am cercetat în sala de operații, că Însuși Hristos mi s-a înfățișat, în suferința și în deznădăjduirea acelui om. Medicina, ca orice știință, cere multă jertfă. Numai Domnul însă va judeca dacă am făcut bine ceea ce am făcut...

Seriojka, ține minte, ține minte, copilul meu drag: toate câte se petrec în viața noastră, fac parte dintr-o iconomie necunoscută nouă pe deplin, a lui Dumnezeu cu noi. Acum nu înțelegem tâlcul, dar mai târziu îl vom afla. Acum ni se pare că suntem

nedreptățiți, înșelați, batjocoriți, și așa mai departe. Mai încolo vom înțelege că din toate am fi putut trage un folos imens: smerita cugetare. Din toate, copilul meu iubit. „Smeritu-m-am și m-am mântuit”, spune psalmistul David.

Seriojka, te aștept să vii să mă vezi. Te supără acea rană pe care o ai la genunchi, din război. Nu mai pune foi de varză murată, te vei infecta. Pune comprese cu spirt medicinal, sau cu vodcă tare, dacă nu găsești spirt, pansează-te cu ceva curat și fă deasupra semnul Sfintei Cruci, cu ulei sfințit. Nu deznădăjdui. Dacă nu faci febră, nu e grav. Dar nu mai sta. Vino până pe 1 februarie... Te voi opera eu, dacă e cazul.

Seara, când totul este acoperit de zăpadă și văzduhul e încremenit de frig, stelele strălucesc, clipind mirate, pe cer. Acolo sus sunt frații noștri, nevinovați, căzuți în război, și mucenicii Domnului, săvârșiți în lagăre.

Seriojka, în curând, în curând, ne vom întâlni cu toții.

Te îmbrățișez în Domnul,
† Luca Voino Iasenețki
12 ianuarie 1949”.

„Dragul meu copil Selafiil, inima mea dulce,

Iată, ai deja doi ani de călugărie... Ai deja doi anișori în care ai gustat din plin din dulceața pogorâtă ca o mană din cer, din mâna nevăzută dar simțită a marelui Dumnezeu, Părintele nostru ceresc.

Copilul meu, de ce ți-ai zăvorât acum inima? De ce inimioara ta nu mai izvorăște ca altădată pârâiașe de lacrimi dulci care să subțieze tot mai mult simțirea cea duhovnicească, care să îți spele ochii tăi senini și să te facă să vezi tot mai clar lucrarea lui Dumnezeu cu noi, cei ce-L căutăm pe El, Dumnezeul puterilor cerești, Preadulcele nostru Iisus...

Scumpul meu, sunt două luni de când nu mi-ai mai scris nici o scrisoare, nici un bilețel și m-am îngrijorat. Eu și-așa nu mai văd deloc cu un ochi iar cu celălalt din ce în ce mai slab și tot mă mai cheamă la spital. Însă, chiar cu vederea compromisă aproape total, eu tot mai văd. Văd multă suferință în sufletele oamenilor, multă întristare și apăsare, pentru că, dincolo de bolile trupului pentru care mă cheamă, omul tot nu se smerește... Domnul Dumnezeu îi tot arată înadins neputințele, dar el tot nu se smerește... Copilul meu, câștigarea smereniei lui Hristos este un lucru greu, pe care oamenii din lume îl evită și, în cele mai multe cazuri, nici nu vor să audă de aceasta.

Scumpul meu Batiuška Selafiil (nota traducătorului - pe Batiuška Selafiil, ca monah, îl chema tot Selafiil), nu mi-ai scris de două luni și am înțeles că ești bolnav. O, copilul meu drag, am aflat de boala ta de la alții: aceea că ții mânie de două luni și nu vrei să vorbești nici un cuvânt Părintelui Timotei, fratele tău.

Nu ați nădăjdut voi împreună? Nu ați fost voi amândoi acoperiți de același

har?

De ce întristezi bătrânețile mele?...

Am aflat de boala ta de la Batiuška Timotei, dar să știi că și Batiuška Timotei este bolnav. Și el are nevoie de medicamente. E bine că ați nimerit pe mâinile unui doctor, chiar așa bătrân și hodorogit ca mine. Cu ajutorul lui Dumnezeu, până să primiți voi scrisorica mea, vă veți fi vindecat de boala voastră de inimă și de cea de ochi, și încă așa de bine, că Soarele Hristos va străluci din plin în privirile voastre.

Știu, știu că totul a pornit de la neînțelegerile zilnice pe care ați început să le aveți de îndată ce Părintele stareț nu a mai dat voie - și binecuvântată să fie hotărârea lui - de a mai lucra haine preoțești, pentru că vă lua prea mult timp și vă expuneați la un mare pericol (știți bine că sunt și oameni vrăjmași Bisericii, informatori, care se infiltrează prin mănăstiri cu diverse treburi și apoi vă fac probleme).

Inima mea dulce, Părinte drag Selafiil, Sfinția ta ești tânăr. Și Părintele Timotei este tânăr. Sunteți ca două păsări în zbor care înfruntă multe furtuni și care trec prin nori negri... Aveți drum lung în față. Amintiți-vă poate, vreodată, de cuvintele mele: Nu se poate drum lung fără furtuni, fără ploi, fără fulgere... Nu ați plecat la o promenadă pe strada Gorki. Ați plecat pe un drum lung și furtunile pot ține mult. Dar dacă e furtună, dacă e vânt, de ce nu vă puneți la adăpost? Preferați să rămâneți în furtună? Preferați să vi se frângă aripile din pricina tristeții și singurătății? Tristețea și singurătatea vin din închiudarea ce o aveți unul pe celălalt, încât aproape că nu vă mai salutați, sau o faceți de formă. Inima voastră însă sângerează din pricina aceasta, pentru că amândoi aveți sâmburele dragostei duhovnicești frățești întru adâncul inimii. Puneți-vă la adăpost și vindecați-vă aripile! Adăpostul este acel cuvânt: „iartă-mă, Părinte, că am greșit!”. Acestea sunt zidurile. Iar cimentul cel tare care ține zidurile este rugăciunea. Fortificațiile de întărire, copiii mei, sunt deschiderea unuia către celălalt.

Oh, Părinte Selafiil!

Oh, Părinte Timotei!

Cât de necercați sunteți... iertați-mă că vă spun aceasta... Nici eu nu știu nimic, dar furtunile cele mari prin care am trecut mi-au arătat niște lucruri, chiar dacă nu am dobândit nicicum smerenia... Eu vă spun: nu vă evitați, nu vă ocoliți! Reuniți-vă ca altădată, cu cugetul, cu inima deschisă...

Vă spuneam mai sus: n-ați nădăjdut voi împreună? Nu ați fost acoperiți de același har? Trecut-ați prin focul războiului mondial și Domnul v-a scăpat cu viață.

Acum este alt foc. Cu totul alt foc. Focul patimilor pe care diavolii le aprind și ei aruncă pe foc vreascurile patimilor noastre. Focul din război ucidea trupul. Dar focul patimilor ucide sufletele și de aceea e tare grozav.

Izbăviți-vă de foc, copii mei. Puneți metanie unul altuia și îmbrățișați-vă cu sărutare sfântă. Copiii mei, nu ați pătimit voi încă ceva asemenea sfinților mucenici, dar veți pătimi și aceasta, căci cuvântul Domnului e nemincinos (mai târziu s-a adeverit profeția Sfântului Luca, căci Bunelul Selafii a pătimit și în închisoare pentru credință, o vreme, multe chinuri și umilințe - nota traducătorului). Cum veți putea purta atunci cercările ce vor veni pentru credință, dacă acum nu iubiți, da, bine am spus, dacă nu iubiți pătimirea, scârba aceasta. Dragii mei, vă rog din toată inima, iubiți pătimirea, căci mult curățește sufletul... Va veni și o altă pătimire, veți vedea.

Iertați-mă, acum. Iubiți-vă unul pe altul, iertați-vă din inimă, nu vă mai otrăviți inima amintindu-vă de boala de care suferiți în parte, căci toți suntem bolnavi. Dacă am fi fost sănătoși, nu ar mai fi murit Hristos. Hristos a murit pe cruce pentru păcatele noastre, nu pentru sănătatea noastră.

Știu că scrisoarea mea vă va găsi împăcați cu o bucurie care nu se va mai lua de la inima voastră.

Hristos a înviat!

Vă iubesc,
† Luca Voino Iasenetsky, Simferopol”.

Sfântul Luca al Crimeii este prăznuit pe 11 iunie.

Acatistul Sfântului Luca al Crimeii, Făcătorul de minuni (11 iunie)

Troparul Sf. Ierarh Luca, glasul al III-lea:

„Nou sfânt al Mângâietorului te-a arătat pe tine, Luca, harul, în vremuri de necazuri și prigoană, că bolile ca un doctor le-ai tămăduit și sufletele ca un păstor le-ai călăuzit. Părinte cinstite, pildă a călugărilor și a mirenilor, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre”.

Condac 1

Veniți, iubitorilor de sfinți, cu căldură să laudăm pe păstorul cel de Dumnezeu luminat al Simferopolei și doctorul prea-ales: că în Rusia viețuind ca un înger, numele cel dumnezeiesc al lui Hristos a mărturisit, pentru care strigăm: Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Icos 1

Înger te-ai arătat, Părinte, în vremurile din urmă, între oamenii necăjiți: că viață îndumnezeită ducând pe pământ, Ierarhe Luca, dreptar te-ai făcut cu adevărat clerului și mirenilor, pentru care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, cel cu care se laudă toată Rusia;

Bucură-te, vas al cucernicieii;

Bucură-te, dreptar al păstoririi oamenilor;
Bucură-te, că pe Hristos bărbătește L-ai mărturisit;
Bucură-te, că vindeci neputințele muritorilor;
Bucură-te, că legiuita căsnicie ai iubit;
Bucură-te, că odraslele ți le-ai luminat;
Bucură-te, laudă sfințită a credincioșilor;
Bucură-te, podoabă a cinstiților episcopi;
Bucură-te, carte a cereștilor obiceiuri;
Bucură-te, comoară de vindecări;
Bucură-te, izvor de binecuvântări;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 2

Moaștele sfinților din Kiev văzând, desfătărilor lumești ai urât, și către stadia credinței îndreptându-te, Sfinte Luca, neabătut, cu bucurie strigai, prealăudate, cântarea îngerească: Aliluia!

Icos 2

Amândouă cunoașterile având, pe cea lumească și pe cea dumnezeiască, întunericul celor fără de Dumnezeu ai risipit, și cu meșteșugul doctorilor îndeletnicindu-te, Sfinte Luca, cu ajutorul harului în nenumărate rânduri ai vindecat neputințele muritorilor, drept care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, scularea celor ce pătimesc;

Bucură-te, îmbărbătarea celor ce se tânguiesc;
Bucură-te, încetarea durerilor anevoie de vindecat;
Bucură-te, ridicarea oamenilor bolnavi;
Bucură-te, întărirea neclintită a celor cu frică de Dumnezeu;
Bucură-te, turn neclătinat al binecredincioșilor creștini;
Bucură-te, al doctorilor călăuzitor;
Bucură-te, cel ce înaripezi inimile celor nedreptățiți;
Bucură-te, cel ce rostești cuvintele înțelepciunii;
Bucură-te, cel ce închizi gurile celor fără de Dumnezeu;
Bucură-te, laudător al Maicii Domnului;
Bucură-te, cea ce dobori pe vrăjmașii ei;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 3

Slava celor trecătoare și nestatornice urând, ai îndrăgit nectarul înțelepciunii și
- ca o albină iubitoare de osteneală - ai cules, Sfinte Părinte Luca, mierea cunoștinței
dumnezeiești, preacinstite, lui Hristos, Domnului tău, cântând: Aliluia!

Icos 3

Dumnezeiască râvnă câștigând în sine-ți, cele mai bune ai voit să cunoști: că
pe Hristos îndrăgind din toată inima, Sfinte Luca, de Dumnezeu cinstite, har de sus ai
primit, care insuflă pe toți să strige ție:

Bucură-te, prietenul adevărului;
Bucură-te, sfeșnicul cuviinței dumnezeiești;

Bucură-te, dreptarul cel întocmai al științei tămăduirii;
Bucură-te, următor al doctorilor fără de arginți;
Bucură-te, viță cu multă roadă a viei lui Hristos;
Bucură-te, carte cu multe foi a înțelepciunii;
Bucură-te, că strălucești ca o nouă stea;
Bucură-te, că vas al harului ești;
Bucură-te, îndreptător preacinstit al celor căsătoriți;
Bucură-te, vas al ușurării celor bolnavi;
Bucură-te, întăritor al celor pe nedrept învinuiți;
Bucură-te, cădere a potrivnicilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 4

Cu dumnezeiască râvnă haina preoției ai îmbrăcat ca un înger, Sfinte Luca, și în mijlocul unui neam stricat ai lucrat, de Dumnezeu înțelepțite, poruncile Domnului tău, îndemnând pe cei dimpreună cu tine să cânte pururea cântarea: Aliluia!

Icos 4

Auzit-ai glasul Domnului poruncind să ne ducem crucea cu bucurie: pentru aceasta toate necazurile, temnițele și chinurile ai răbdat, Sfinte Luca, întărind turma ta, care cântă ție cu veselie:

Bucură-te, urmaș al Apostolilor;
Bucură-te, slujitor al suferinzilor;

Bucură-te, chirurg al bolilor trupului;
Bucură-te, tămăduitor al bolilor duhului;
Bucură-te, dimineată prealuminată a vieții slobode;
Bucură-te, certare neînduplecată a nedumnezeirii cumplite;
Bucură-te, că fără teamă necazurile ai îndurat;
Bucură-te, că te-ai depărtat cu bună îndrăznire de răutate;
Bucură-te, podoabă a poporului Rusiei;
Bucură-te, cel ce bați pe amarii demoni;
Bucură-te, cel ce bagi cutremur în făcătorii de rele;
Bucură-te, spaima multor nelegiuiți;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 5

Nesuferind să fie scoasă icoana Născătoarei de Dumnezeu, ocară ai primit de la cei fără de Dumnezeu: că ai vrut să ai, Sfinte Luca, ajutătoare în meșteșugul tău, puterea ei cea curată și lui Hristos ai cântat, înțelepte, lauda: Aliluia!

Icos 5

Ierarh al Domnului te-ai arătat, cu dumnezeiască chemare, ca să paști cetele credincioșilor, și la tunderea în monahism numele sfântului Luca în chip minunat ai luat, pentru care, veselindu-ne, strigăm ție din inimă:

Bucură-te, veselia episcopilor;
Bucură-te, cinstea monahilor;

Bucură-te, pildă pentru cei feciorelnici;
Bucură-te, întărire a celor căsătoriți;
Bucură-te, că ai îmbrăcat haina sfântă;
Bucură-te, că împotrivirile casnicilor tăi nu le-ai luat în seamă;
Bucură-te, cela ce ai săvârșit Jertfa înfricoșătoare;
Bucură-te, cela ce ai dorit Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, dreptar prea-ales al păstorilor;
Bucură-te, turn înalt al credincioșilor din Tașkent;
Bucură-te, fulger care lovești nebunia necredincioșilor;
Bucură-te, bucuria ortodocșilor;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 6

Ca un leu de puternic, uneltirile necredincioșilor desăvârșit le-ai surpat,
Preafericite, și în trupul tău, ca un rob al lui Dumnezeu, ai purtat rănilor lui Hristos și ai
plinit lipsurile necazurilor Lui, strigând: Aliluia!

Icos 6

Neabătut te-ai luptat să păzești Biserica nestricată de vătămarea fraților
mincinoși: că tu, ca un episcop al lui Hristos, schismele clericilor ai înlăturat. Pentru
aceasta, ortodocșii te cinstesc, Sfinte, strigând:

Bucură-te, limbă a adevărului;
Bucură-te, stricare a necredinței;

Bucură-te, a clericilor fără de rânduială mustrare;
Bucură-te, îndreptător al sfințitei preoțimi;
Bucură-te, că înlături fără cruțare necurăția eresurilor;
Bucură-te, că grabnic ai dat în vileag schisma cea urâtă de Dumnezeu;
Bucură-te, gură a acriviei dogmelor; (acrivie = corectitudine)
Bucura-te, băutura prea-dulce a iconomiei;
Bucură-te, că prin tine a fost biruiți demonii;
Bucură-te, că de tine s-au veselit îngerii;
Bucură-te, luminător al întregii Biserici;
Bucură-te, izbăvitor al Rusiei din rătăcire;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 7

Singur rămânând în surghiunuri, Sfinte, înălțai lui Hristos cântare, și sămânța vieții, Părinte, ca un înțelept plugar aruncai în suflete, iar secerând belșug de spice, strigai: Aliluia!

Icos 7

Ca pe un nou Ierarh și doctor dumnezeiesc, vistierie a harului lui Hristos, mărturisitor al dogmelor și păstor al Crimeii prealăudat, te cinstim cu toții, Sfinte Luca, strigând întru veselie:

Bucură-te, călăuzitor al Tașkentului;
Bucură-te, hrănitor al celor flămânzi;

Bucură-te, că prin tine a primit sfințire Siberia;
Bucură-te, că prin tine bărbații închiși au primit izbăvire;
Bucură-te, prin multe locuri ale Rusiei ai pribegit;
Bucură-te, că în lanțuri, ca un răufăcător, multe ai pătimit;
Bucură-te, că de tine s-au spăimântat cugetătorii de rele trimiși în taină;
Bucură-te, dumnezeiască liniște a celor osândiți împreună cu tine;
Bucură-te, că prin tine și-au căpătat vederea cei orbi;
Bucură-te, că prin tine au fost păziți pruncii;
Bucură-te, lauda preoților cinstiți;
Bucură-te, cutremur al celor nelegiuiți;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 8

Ca un străin între străini ai fost socotit, Părinte, viață străină petrecând: căci ca un venetic mutându-te dintr-o cetate a Rusiei în alta, Fericite, numele cel mare al lui Hristos l-ai propovăduit cu tărie, strigând: Aliluia!

Icos 8

Socotit-ai sfânta credință a lui Hristos, Părinte, bogăție mai presus de toate bogățiile, și ca pe un mărgăritar ai arătat-o credincioșilor, Sfinte. Pentru aceasta, cu dragoste cântăm ție cântare de mulțumire:

Bucură-te, Arhiereu fără de arginți;
Bucură-te, împreună-cetățean al cetelor de sus;

Bucură-te, tovarăș bun în surghiunul amar;
Bucură-te, priceput doctor al bolilor de ochi;
Bucură-te, că ai alungat pe ispititorii cei nevăzuți;
Bucură-te, vindecarea orbilor;
Bucură-te, că necredincioșii nu te puteau suferi;
Bucură-te, îndreptătorul preotului Martin;
Bucură-te, că ai adus la credință ținuturile din miazănoapte;
Bucură-te, laudă a răbdării întru credință;
Bucură-te, cântare de bucurie întru necazuri;
Bucură-te, nimicitorul ereticilor;
Bucură-te, Luca, vrednicule de minunare!

Condac 9

Toată cetatea Turuhanskului s-a sculat pentru tine, de Dumnezeu purtătorule, și te-a cerut: că, aflând de mulțimea faptelor bune și a vindecărilor săvârșite de tine, slăveau pe Domnul, Cel ce te-a proslăvit pe tine, strigând: Aliluia!

Icos 9

Cuvinte ale cunoștinței de Dumnezeu, învățături ale bunei credințe și dogme ortodoxe vărsa gura ta, Părinte, și curgerea neștiinței, Sfinte Luca, ai oprit-o, luminând pe cei dimpreună cu tine, care strigă unele ca acestea:

Bucură-te, luminătorul celor învățați;
Bucură-te, nimicitorul vrăjmașilor întunecați;

Bucură-te, veselia celor ajutați de tine;
Bucură-te, mângâierea slujitorilor lui Hristos;
Bucură-te, pom cu roade multe și frumoase;
Bucură-te, floare prea-bine înmiresmată a sfinților lui Dumnezeu;
Bucură-te, că peste puterile vrăjmașe călcat-ai cu îndrăzneală;
Bucură-te, că pe cugetătorii de rele în vileag i-ai dat fără teamă;
Bucură-te, semn de biruință al învățaturii dumnezeiești;
Bucură-te, că prin tine află odihnă cei suferinzi;
Bucură-te, că în surghiun cu bucurie te-ai nevoit;
Bucură-te, că ai împodobit locașurile sfinte;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 10

Cugetare sănătoasă având, cu bucurie ai suferit tânguirile trupului, Sfinte Ierarhe: că în focul multor ispite ca aurul te-ai luminat, Luca slăvite, și cu adevărat pildă te-ai făcut nouă, celor care strigăm: Aliluia!

Icos 10

Îngrădit fiind cu lucrările lui Hristos cele sfinte, nebunia necredincioșilor cea de multe feluri ai surpat-o, Luca slăvite, și pe culmile harului ai suit, minunate lucruri săvârșind pentru poporul ce cântă ție:

Bucură-te, că ai fost legat pentru Domnul;
Bucură-te, propovăduitorule al mântuirii;

Bucură-te, că ai îmbrăcat haina celor întemnițați;
Bucură-te, că în cumplitele închisori ai sălășluit;
Bucură-te, că ai risipit uneltirile zbirilor; (zbir = oameni duri ai conducerii)
Bucură-te, că ai nimicit cursele dracilor;
Bucură-te, că pe necredincioși i-ai întors spre cele mai bune;
Bucură-te, că ai însuflețit pe cei osândiți împreună cu tine;
Bucură-te, al rasei fierbinte apărător; (rasă = haina lungă și neagră a monahilor)
Bucură-te, al multor minuni mijlocitor;
Bucură-te, iubitor al rugăciunii către Hristos;
Bucură-te, al semnelor rele nimicitor;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 11

Către cele de sus înălțându-ți ochii, mintea și inima, Sfinte Ierarhe, iar dimpreună cu ele și mâinile, mila lui Hristos căutai în rătăcirile din surghiun, Fericite, strigând: Aliluia!

Icos 11

Foc - ce a luminat cu razele sale cetatea Simferopole și toate ținuturile din jur - te-ai arătat la bătrânețe, Sfinte Luca, și ai sfințit poporul de Dumnezeu iubitor, cela ce a rămas nestrămutat în credință și aduce ție laude ca acestea:

Bucură-te, dreptar al purtătorilor de rasă;
Bucură-te, că ai fost de un obicei cu Apostolii;

Bucură-te, părtaș al tainelor lui Hristos;
Bucură-te, că ai certat pe clericii nesupuși;
Bucură-te, pildă însuflețită a cinului sfințit;
Bucură-te, icoană prea-aleasă a episcopilor binecinstitori;
Bucură-te, că de săraci ca un iubitor de oameni ți-ai amintit;
Bucură-te, că pe credincioși i-ai învățat cele plăcute lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ești vrednic de bune laude;
Bucură-te, că mijlocești noi semne;
Bucură-te, pildă de arhipăstor bun;
Bucură-te, păstor al poporului iubitor de Hristos;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 12

Har de sus având, la bătrânețe ai fost luat de pe pământ la cele de sus și alergarea bine ai săvârșit, cu cetele puterilor înțeleghătoare fiind, slăvite Luca, socotit și dimpreună cu acestea cântând: Aliluia!

Icos 12

Laudă cântând ție, cu credință ne închinăm moaștelor tale, de Dumnezeu purtătorule, că precum un izvor de har tămăduiești bolile celor ce cinstim viețuirea ta, pentru care strigăm ție unele ca acestea:

Bucură-te, bărbat purtător de semne;
Bucură-te, vindecător al rănilor aducătoare de moarte;
Bucură-te, lance nefrântă a doctorilor;

Bucură-te, lăcaș preafrumos al episcopilor;
Bucură-te, sălaș neprihănit al dragostei lui Hristos;
Bucură-te, nume preadulce casnicilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit cununa ce nu se ofilește;
Bucură-te, că ai gonit taberele drăcești;
Bucură-te, alungare a toată răutatea;
Bucură-te, dulce cântare a toată Rusia;
Bucură-te, mângâietor al sfintelor mănăstiri;
Bucură-te, cel ce ne întărești și pe noi, sărmanii;
Bucură-te, Sfinte Luca, vrednicule de minunare!

Condac 13

O, prealăudate Părinte, culme a episcopilor și rugător pentru toată lumea, nu înceta a mijloci pe lângă Iisus Hristos Dumnezeu ca să ne dăruiască iertare de păcate, încât să strigăm fierbinte: Aliluia! (de 3 ori se citește condacul 13)

RUGĂCIUNE PENTRU BOLNAV

Sfinte Ierarhe mărturisitor, învățătorule al adevărului și doctore fără de arginți, Sfinte Luca, ție plecăm genunchii sufletului și ai trupului și căzând la cinstitele și tămăduitoarele tale moaște pe tine te rugăm precum fiii pe tatăl lor: auzi-ne pe noi, păcătoșii, cinstite părinte, și du rugăciunea noastră la Milostivul și Iubitorul de oameni Dumnezeu, ca unul care stai înaintea Lui dimpreună cu sfinții toți. Credem că ne iubești

cu aceeași dragoste cu care ai iubit pe frații tăi când viețuiai în această lume.

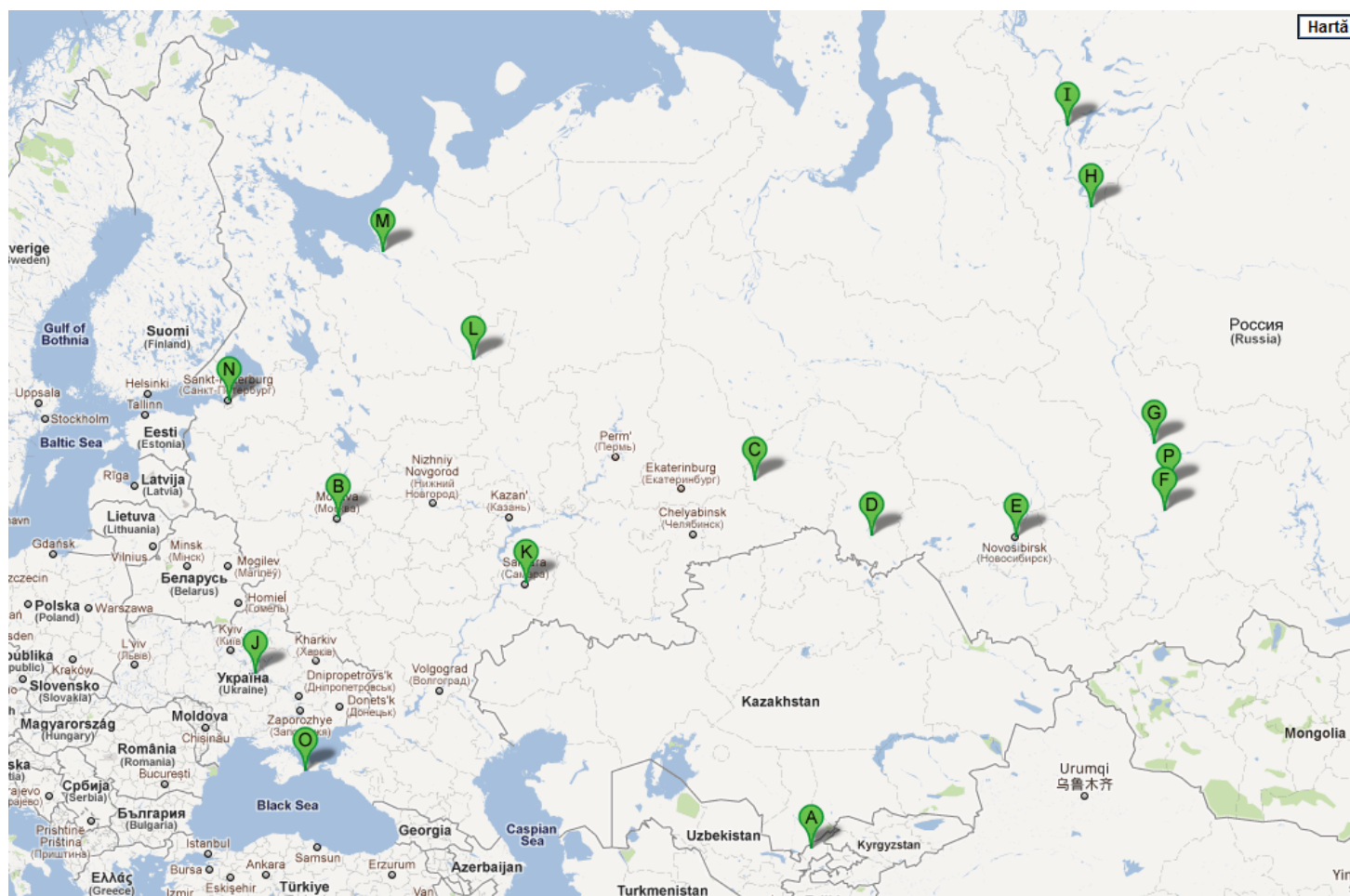
Meșteșugul doctorilor stăpânind, în multe rânduri - cu ajutorul harului - suferințele celor bolnavi ai vindecat, iar după cinstita ta adormire, Stăpânul tuturor a arătat moaștele tale izvor de tămăduire: că felurite neputințe se vindecă și putere se dăruiește celor ce cu evlavie le sărută și cer dumnezeiasca ta mijlocire.

Pentru aceasta, ne rugăm cu căldură ție, care ai primit harul tămăduirilor: pe fratele nostru (numele celui bolnav) cel bolnav și cumplit înviforat de suferință cercetează-l și vindecă-l de neputința ce-l stăpânește.

Cu totul cinstite și preasfinte Părinte Luca, nădejdea celor bolnavi, care zac în patul durerii, nu uita de fratele nostru (numele) și dăruiește-i vindecare, iar nouă tuturor cele spre bucurie, ca și noi dimpreună cu tine să slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, o Dumnezeire și o Împărăție, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Poze și imagini

Traseul exilului (a se lua în calcul că există situații în care Sfântul Luca a făcut drumuri înapoi, de exemplu de la E la F, apoi de la F la E, trasee care nu au putut fi redată grafic pe hartă din cauza suprapunerilor. De asemenea, unele locații nu au putut fi reprezentate datorită dispariției lor: sate mici și comune vechi).

Harta poate fi accesată la următorul link (deși puteți întâmpina probleme dacă folosiți Internet Explorer ori va trebui să o accesați de mai multe ori până se încarcă total): <http://goo.gl/f6HSO>

Locațiile exilului

- A Taşkent, Regiunea Taşkent, Uzbekistan ×
- B Rusia, Moscova ×
- C Rusia, Tyumenskaya oblast', Tiumen ×
- D Rusia, Omskaya oblast' ×
- E Rusia, Novosibirskaia oblast', Novosibirsk ×
- F Rusia, Krasnoïarsk ×
- G Rusia, Ținutul Krasnoiarsk, Eniseysk ×
- H Venäjä, Krasnojarskin aluepiiri, Turuhansk ×
- I Rusia, Ținutul Krasnoiarsk, Plakhino ×
- J Cherkasy, Cherkas'ka, Ukraine ×
- K Rusia, Samarskaya oblast', Samara ×
- L Rusia, Regiunea Arhangelsk, Kotlas ×
- M Rusia, Regiunea Arhangelsk, Arhangelsk ×
- N Rosja, Petersburg ×
- O Teodosia, Крым, Ucraina ×
- P Россия, Красноярский край, Большая Мурт ×

Adăugați o destinație - Afișați opțiunile

Locațiile exilului pot fi vizualizate accesând următorul link (cu aceleași peripeții ca și primul de sus): <http://goo.gl/Lc42n>

Soția lui - Ana Vasilevna.

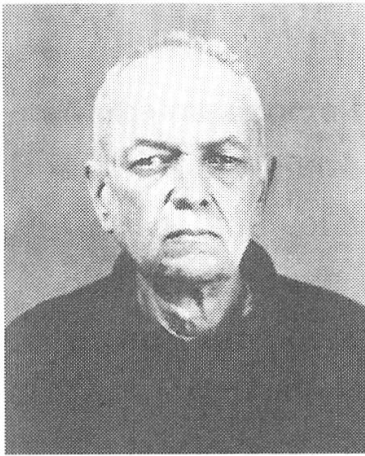

*Valentin Voino-Iasenețkii,
în jurul anului 1910*

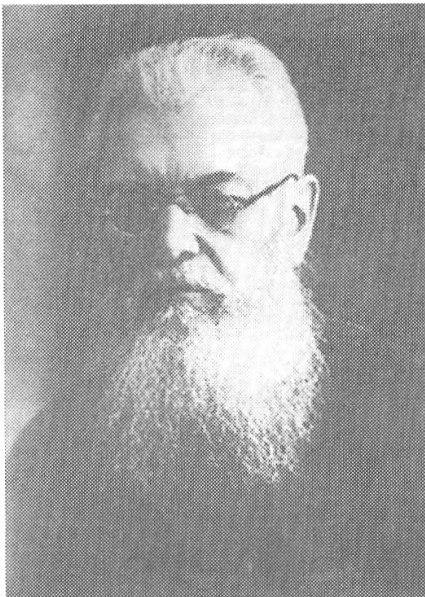
*În rândul al treilea, al doilea din dreapta, Valentin Voino-Iasenețkii
în drum spre frontul ruso-japonez, 1904*

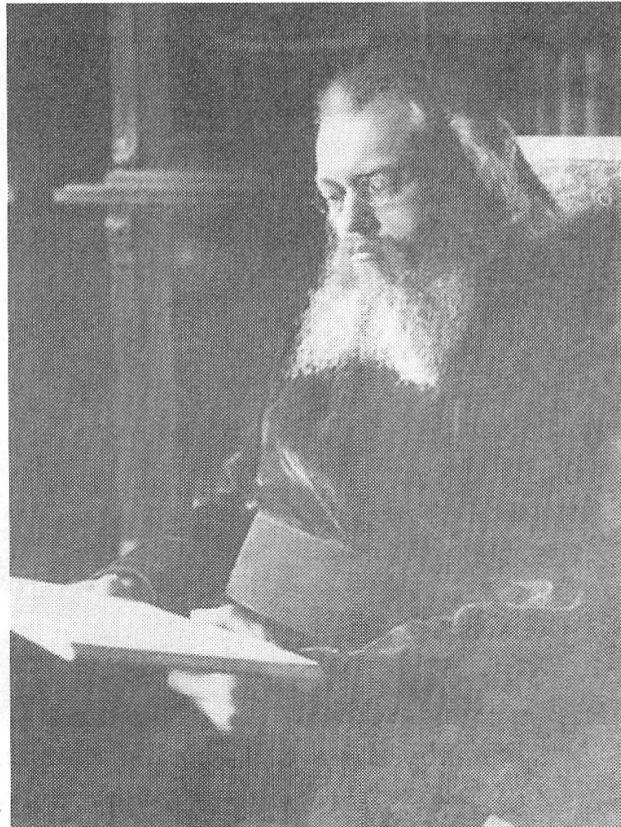
*Episcopul Luca. Taşkent,
închisoarea NKVD, 1939*

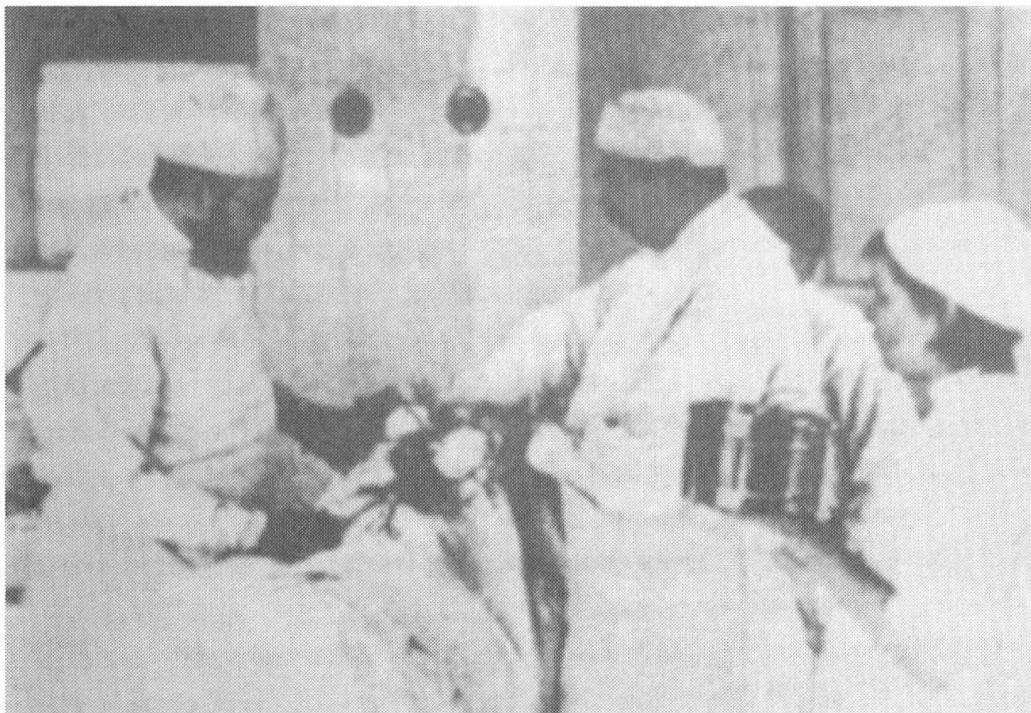

Episcopul Luca, 1923

Sfantul Luca preot

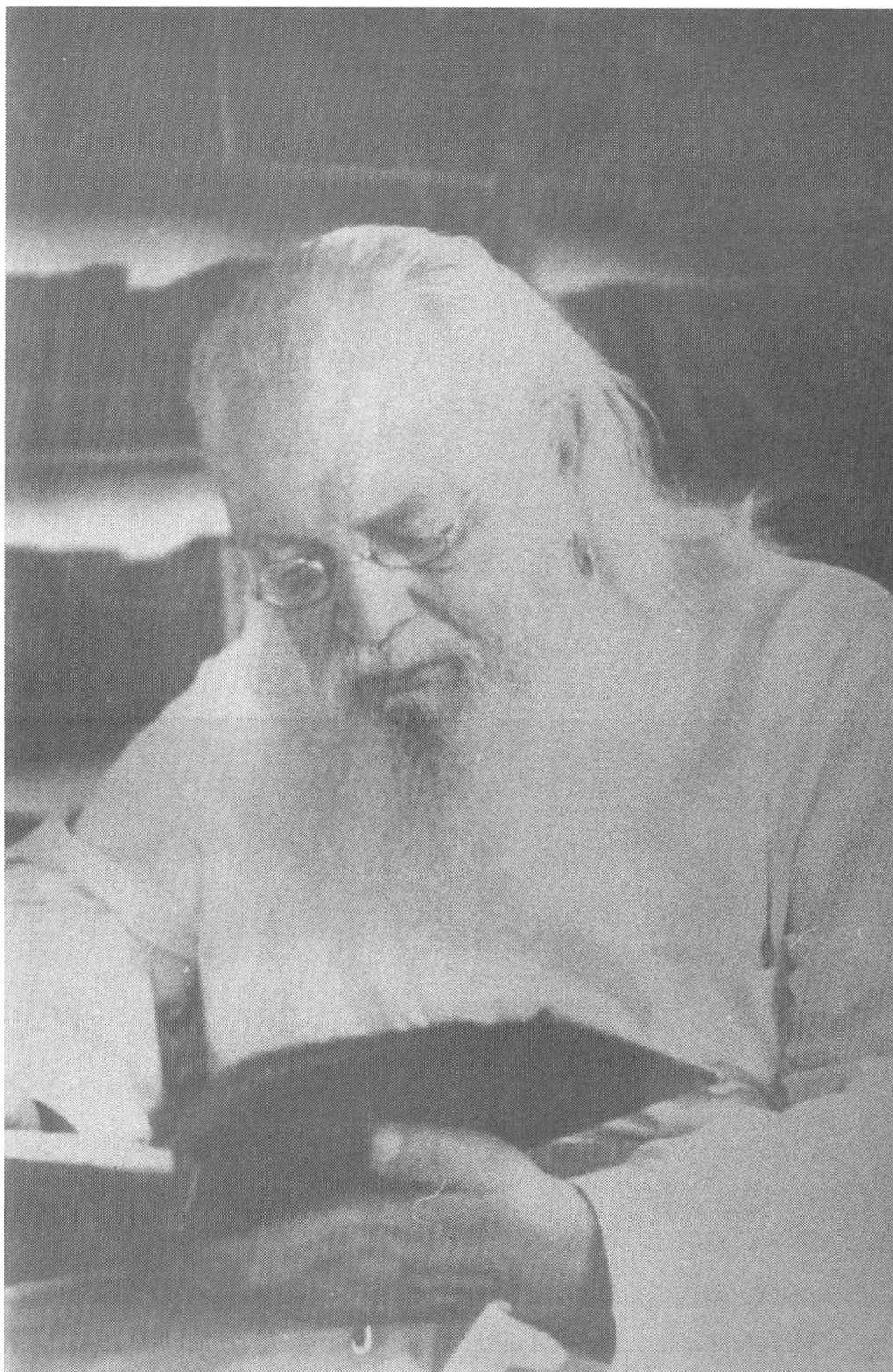

Sfântul Luca în sala de operație

Sfântul Luca cu personalul medical, Krasnoiarsk, 15 septembrie 1943

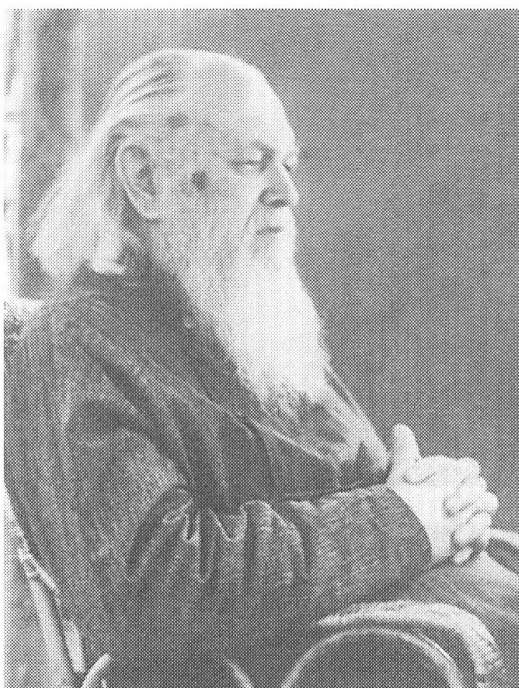

Sfântul Luca citind

*Sfântul Luca
în biserică,
Crimeea,
anii '50*

Sfântul Luca rugându-se

*Arhiepiscopul Luca al Crimeii
în timpul predicii*

Mormântul Sfântului Luca

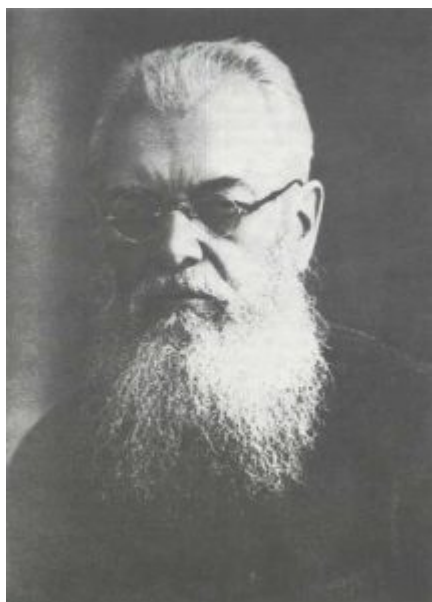

*Racla cu moaştele
Sfântului Luca al Crimeii*

În exil.

La închisoare.

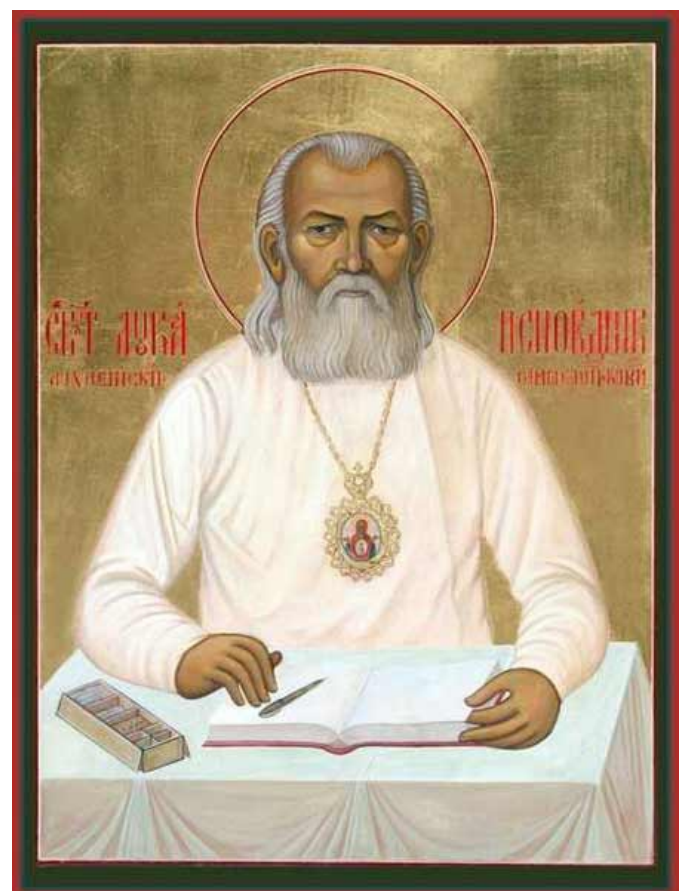

†
 Доктору Василию
 Александровичу
 Башурову
 на добрую память
 Архиепископ
 Лука
 12-IV 46.

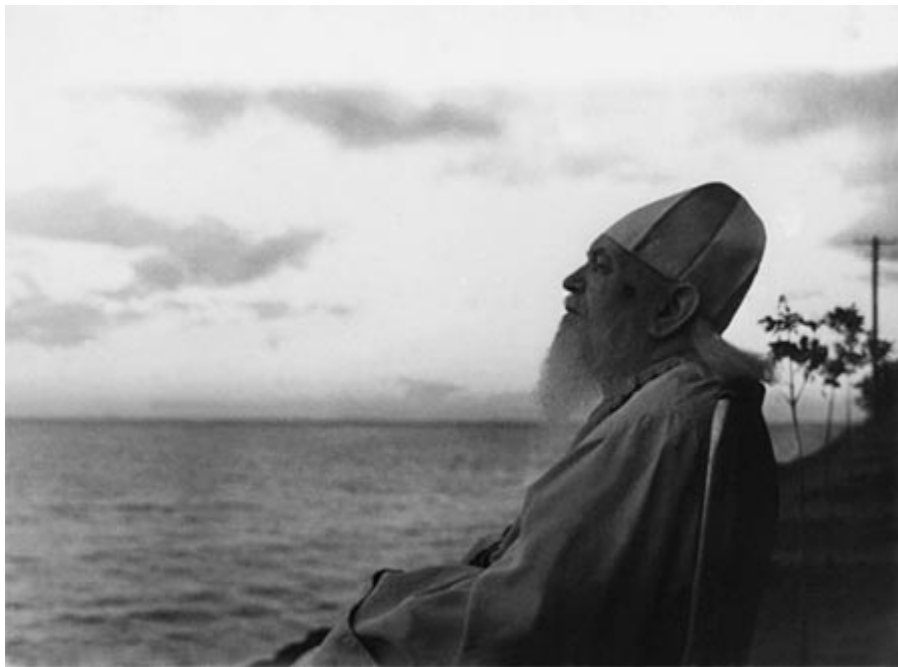

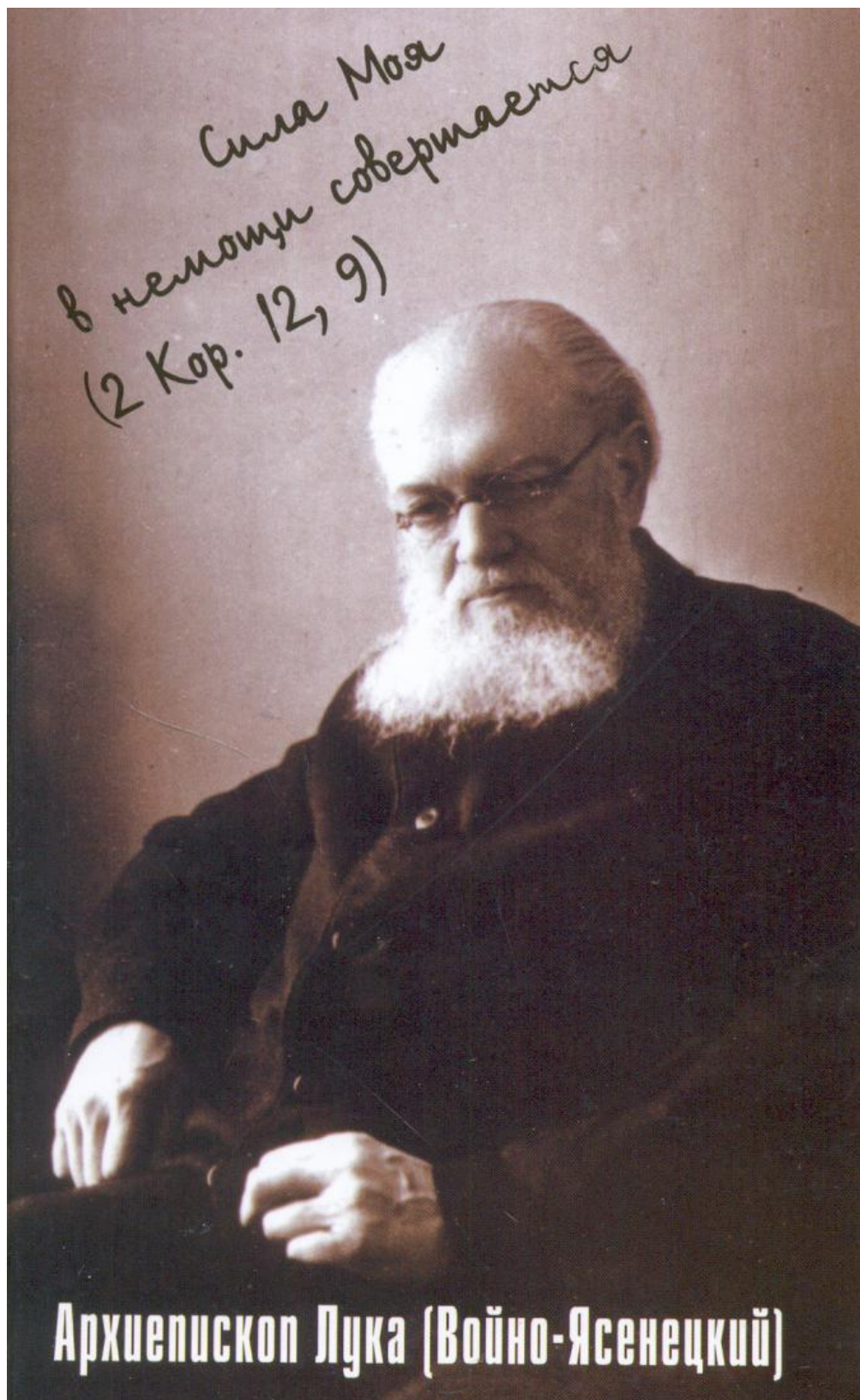

Архиепископ Лука в окружении паствы

Casa în care a locuit. În prezent, transformată în biserică.

Alte informații puteți găsi aici <http://sfantulluca.blogspot.com/>